

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 9 września 2022r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 19 maja 2020 roku P. W. kierowała samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...). Około godz. 7.45 zaparkowała samochód na ulicy (...) w P. i udała się do pracy. Około godz. 11.10 w tym miejscu pojawił się obwiniony R. F. kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...). Na miejscu pasażera siedział w tym samochodzie ojciec obwinionego Z. F.. Obwiniony w trakcie wykonywania manewru parkowania na tzw. kopertę nie zachował szczególnej ostrożności i najechał tyłem na prawidłowo zaparkowany samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) doprowadzając w ten sposób do uszkodzenia obu pojazdów.

dowód: - częściowo wyjaśnienia obwinionego R. F. k. 18, 72,

- częściowo zeznania Z. F. k. 16, 78-80,

- zeznania A. L. k. 12, 76-78,

- zeznania P. W. k. 5, 8, 74-76,

- protokoły oględzin pojazdów k. 3, 4,

- zdjęcia k. 13, 14, 39-43,

- kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 10.

W wyniku zdarzenia w samochodzie osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) ujawnione uszkodzenia obejmowały przednią część zderzaka. Natomiast w samochodzie marki F. (...) o nr rej. (...) uszkodzenia obejmowały tył pojazdu w obszarze tylnego zderzaka.

dowód: - protokoły oględzin pojazdów k. 3, 4.

R. F. ma 44 lata. Z tytułu prac dorywczych osiąga dochód w kwocie około 1500-2000 złotych miesięcznie. Nie widnieje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

dowód: - dane osobopoznawcze – k. 26,

- informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego - k. 22.

Obwiniony R. F. przesłuchiwany w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, iż

w dniu zdarzenia 19 maja 2020 roku kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) własności ojca Z. F.. Wspólnie

z ojcem udali się tego dnia do sklepu (...) w P., gdy chcieli kupić części do kosiarki. Przyznał, iż wówczas widział samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), w którym był uszkodzony przód tego pojazdu. Jednakże jak wyjaśnił w trakcie parkowania na ulicy (...) w P. w żaden sposób nie uszkodził tego pojazdu.

Słuchany przed Sądem ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Oświadczył, iż przedłożone zdjęcia (k. 39-43) wykonał kilka dni po zdarzeniu. Podał, iż jego ojciec cały czas był w samochodzie i nie wchodził z nim do sklepu.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za niewiarygodne w zakresie w jakim kwestionuje on popełnienie przez siebie zarzucanego mu wykroczenia. Przeczy temu materiał dowodowy zebrany w przedmiotowej sprawie, a w szczególności wiarygodne w tym zakresie zeznania A. L. i P. W., dokumentacja zgromadzona w sprawie w szczególności w postaci protokołów oględzin pojazdów (k. 3, 4), zdjęcia (k.13,14, 39-43) oraz zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. L., która jest naocznym i niezainteresowanym rozstrzygnięciem sprawy świadkiem zdarzenia. Widziała ona jak pojazd kierowany przez obwinionego w trakcie manewru parkowania na tzw. kopertę na ulicy (...) w P. uderzył w przód samochodu S. (...) o nr rej. (...). Nie ma jakichkolwiek podstaw, które mogłyby wskazywać, iż świadek celowo obciąża obwinionego. Jej zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach P. W., zgromadzonej

w sprawie dokumentacji, zwłaszcza w protokołach oględzin pojazdów, zdjęciach oraz zasadach logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Sam obwiniony nie kwestionował faktu, iż w dniu 19 maja 2020 roku kierował samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), którym zaparkował właśnie w miejscu zdarzenia. Potwierdzają to także zeznania jego ojca Z. F., które w tej części Sąd uznał za wiarygodne oraz zdjęcia (k. 13, 14). Sam fakt, iż świadek była przekonana, że w wyniku tego zdarzenia doszło do większych uszkodzeń przodu pojazdu S. (...) w żaden sposób nie podważa wiarygodności jej zeznań. Co więcej ta rozbieżność wskazuje, iż świadek przedstawiła zdarzenie tak jak je zaobserwowała i nie uzgadniała treści zeznań z P. W., która przecież od samego początku wskazywała, że uszkodzeniu uległ zderzak (k. 5). A. L. obserwowała to zdarzenie z okna budynku z widokiem na ulicę (...) w P., wykonała zdjęcia potwierdzające obecność obu aut w tym samym czasie na ulicy pod jej domem. Reasumując wskazany przez świadka większy rozmiar uszkodzeń S. (...) od tego wskazanego przez pokrzywdzoną P. W. jednoznacznie wskazuje, iż osoby te nie uzgodniły ze sobą treści zeznań by wyłudzić odszkodowanie od obwinionego, co zdaje się sugerować obwiniony i jego ojciec w tej sprawie.

Wiarygodne są zeznania pokrzywdzonej P. W., która

w sposób spójny, jasny i logiczny wskazała na okoliczności związane z tą sprawą. Zeznania te zasługują na uwzględnienie w szczególności w zakresie

w jakim świadek wskazuje w sposób jednoznaczny i kategoryczny, iż w wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ zderzak samochodu marki S. (...) nr rej. (...). W tym miejscu należy podkreślić, iż pokrzywdzona konsekwentnie już w trakcie składania zawiadomienia podała, że w wyniku zachowania obwinionego uszkodzeniu uległ tylko zderzak w/ w pojeździe, co znacznie podnosi walor wiarygodności jej zeznań i jest dowodem, że chciała obiektywnie przedstawić wszystkie okoliczności zdarzenia. Wszak gdyby rzeczywiście P. W. chciał składać nieprawdziwe zeznania odnośnie spowodowanych uszkodzeń mogła przecież również dobrze podać, iż w wyniku tego zdarzenia została uszkodzona chociażby maska pojazdu. Tymczasem pokrzywdzona potwierdziła, iż uszkodzenia maski tego pojazdu oraz nadkola widoczne na zdjęciach przedłożonych przez obwinionego nie mają związku ze zdarzeniem o które jest sprawa (k. 74). Co więcej niewielkie uszkodzenia w obu pojazdach potwierdzają mechanizm ich powstania opisany przez A. L., a więc parkowanie samochodem na tzw. kopertę i najechanie tyłem na przód zaparkowanego pojazdu. Oczywistym jest, iż jeden pojazd ma niewielką prędkość, a drugi stoi zaparkowany. Stwierdzone w tej sprawie uszkodzenie zderzaka S. (...) jest typowym uszkodzeniem dla takich sytuacji drogowych. Brak jest jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby podważać wiarygodność zeznań świadka.

Zeznania M. C. i G. K. nie mogły przyczynić się do ustaleń faktycznych w sprawie, gdyż nie byli naocznymi świadkami zdarzenia. Mogli oni co prawda przed zdarzeniem widzieć uszkodzony samochód marki S. (...) o nr rej. (...), w tym uszkodzoną tam maskę (k.40, 41, 42). Jednakże ich zeznania odnośnie tych okoliczności w niczym nie zmieniają ustaleń faktycznych w sprawie (wszak można parkując najechać także na pojazd mający już uprzednio uszkodzoną karoserię i z tego tytułu ponosić odpowiedzialność). Co istotne sama pokrzywdzona nie kwestionowała faktu, iż jej auto przed zdarzeniem z obwinionym posiadało widoczne uszkodzenia.

Sąd uznał zeznania Z. F. za niewiarygodne w zakresie w jakim kwestionuje popełnienie przez swojego syna R. F. zarzucanego mu wykroczenia. Niewątpliwie świadek chciał wzmocnić linię obrony syna

i wykazać, że obwiniony nie mógł spowodować uszkodzenia zderzaka w samochodzie S. (...). Jednakże należy podkreślić, iż skoro świadek ten

w chwili zdarzenia znajdował się w samochodzie kierowanym przez syna to musiał widzieć, iż R. F. w wyniku manewru parkowania na tzw. kopertę uderzył tyłem auta w zaparkowaną S. (...). Zeznania świadka w części w której wskazuje, iż jego syn nie spowodował zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że w wyniku niezachowania szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru parkowania najechał tyłem na prawidłowo zaparkowany pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) są niewiarygodne. Co istotne Z. F. jest właścicielem auta którym syn dopuścił się wykroczenia, co czyni go dodatkowo zainteresowanym w uniknięciu przez syna odpowiedzialności. Nadto w swoich zeznaniach (k. 79) pomawia policjantów z KP w P. o stronnicze wobec siebie i syna zachowanie, na co w aktach sprawy brak jest jakichkolwiek śladów.

Dokumenty, protokoły i zdjęcia znajdujące się w aktach sprawy nie budzą żadnej wątpliwości ani co do formy, ani co do treści. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich autentyczności, ani rzetelności.

Sąd zważył, co następuje.

R. F. swoim zachowaniem zrealizował znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało sprawstwo R. F., który w dniu 19 maja 2020 r. około godz. 11:10 na ul. (...)

w miejscowości P. kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

w ten sposób, że w wyniku niezachowania szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru parkowania najechał tyłem na prawidłowo zaparkowany pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) powodując tym samym uszkodzenie w/w pojazdów. Taki przebieg zdarzenia wynika z zgromadzonego

i omówionego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań A. L., P. W., dokumentacji w postaci protokołów oględzin pojazdów oraz zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Obwiniony zarzucanego mu czynu dopuścił się nieumyślnie. Zdarzenie wynikło

z zaniedbania obowiązku zachowania ostrożności i unikania wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Obwiniony jest osobą dorosłą, posiadającą prawo jazdy i odpowiedzenie doświadczenie życiowe, a więc zdawał sobie sprawę z konsekwencji faktycznych i prawnych swojego zachowania. Stopień winy obwinionego uznać należy za przeciętny (działał on nieumyślnie).

Stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionej jest niewielki, bowiem konsekwencje jej czynu były stosunkowo nieduże, gdyż w pojazdach biorących udział w zdarzeniu stwierdzono niewielkie uszkodzenia.

W związku z tym Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 zł. Orzeczona kara przyczyni się do kształtowania świadomości prawnej obwinionego. Powinien on zdać sobie sprawę z naganności swego zachowania i konieczności postępowania zgodnie z porządkiem prawnym. Orzeczona kara unaocznia obwinionemu, że popełnianie wykroczeń jest nieopłacalne oraz, że wiąże się z represją karną. Wymierzona obwinionemu kara grzywny spełni także swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Obwiniony jest osobą stosunkowo młodą, pracuje dorywczo, osiągając w ten sposób dochód. W tej sytuacji Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia go od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, które nie są znaczne, a na które złożyły się: ryczałt za rozprawę 100 złotych i opłata od kary 30 zł.